

се струпяха над ранения княз, През това време царят и войводите му, с многобройните си войски избиваха останалите ромеи в клисурата.

В този паметен ден на месец юлий 1190 лято, българите ^{погъти} унищожиха цялата императорска войска в клисурите на Верея.

След това се разнесе страшна вест, че княз Иваница е убит. За миг сякаш цялата радост щеше да избледнее пред жестоката загуба. Но когато Асен прегърна неподвижното тяло на брат си и подпомогнат от Петър, Иванко и Белота, го пренесе в пленената императорска шатра, князът бавно отвори очи и лека усмивка сгърчи ^{победните} ~~приближилите~~ му устни:

- Хванахте ли Исака?

Радостни викове огласиха шатрата и веднага откъмнаха
сред ~~строината~~ ^{та} войска, която изтърпнала не искаше да вярва ло-
шата вест. Иваница беше жив!

Искусен целебник извади остатъка от стрелата и почисти и предърза раната. След четири дни Иваница вече можеше да се качи на коня си. Когато си поделиха богатата плячка, на Иваница се падна загубения златен шлем на Исака.

- Предпочитам вместе шлема да получа това, което той е закривал - каза Иваница и въздъхна - но нищо, по-добре е да не умира, за да преживее повече такива поражения.

И наистина, след победата при Верей, българската войска се отправи към Варна, която бе взета с пристъп, после ^{завърз} ~~онус~~ тили Ахияло, разруши по-голямата част от Средец и ^{смени до} ~~оправи~~ Нис.

След това се отправи за родината с натежали от слава
прапорци.

Беше един светъл и топъл септемврийски ден, когато наближиха друма, който се виеше край Етъра.